ROZSUDEK TRIBUNÁLU (šestého rozšířeného senátu)

14. července 2011 *

Ve věci T-189/06,

Arkema France SA, se sídlem v Colombes (Francie), původně zastoupená A. Wincklerem, S. Sorinas Jimenem a P. Geffriaudem, poté Sorinas Jimenem a E. Jégou, advokáty,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, původně zastoupené F. Arbaultem a O. Beynetem, poté V. Bottkou, P. J. Van Nuffelem a B. Gencarellim, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na částečné zrušení rozhodnutí Komise COM(2006) 1766 final ze dne 3. května 2006 v řízení podle článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP

* Jednací jazyk: francouzština.

(Věc COMP/F/38.620 – peroxid vodíku a perboritan) v rozsahu, v němž se týká žalobkyně, a podpůrně návrh na zrušení nebo snížení pokuty uložené žalobkyni,

TRIBUNÁL (šestý rozšířený senát),

ve složení V. Vadapalas (zpravodaj), zastupující předseda, M. Prek, A. Dittrich, L. Truchot a K. O'Higgins, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: C. Kristensen, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 3. září 2010,

vydává tento

Rozsudek

Skutkový základ sporu

1 Žalobkyně, společnost Arkema France SA (dříve Atofina SA), je společností založenou podle francouzského práva, jež v rozhodné době uváděla na trh zejména peroxid vodíku (dále jen „PV") a perboritan sodný (dále jen „PS").

2 Mezi datem počátku protiprávního jednání a dubnem 2000 byla jejím hlavním akcionářem společnost Elf Aquitaine s podílem ve výši 97,5%. Od dubna 2000 byla žalobkyně vlastněna z 96,48% společností Elf Aquitaine, již z 99,43% vlastnila společnost Total.

3 V listopadu 2002 společnost Degussa AG informovala Komisi Evropských společenství o kartelové dohodě na trzích PV a PS a požádala o uplatnění oznámení Komise o ochraně před pokutami a snížení pokut v případech kartelů (Úř. věst. C 45, 2002, s. 3, dále jen „oznámení o spolupráci").

4 Společnost Degussa poskytla Komisi hmotné důkazy, které jí ve dnech 25. a 26. března 2003 umožnily provést šetření v prostorách tří společností, a to včetně prostor žalobkyně.

5 Po těchto šetřeních některé podniky, konkrétně EKA Chemicals AB, žalobkyně a Solvay požádaly o uplatnění oznámení o spolupráci a předaly Komisi důkazy týkající se dotčené kartelové dohody.

6 Dne 26. ledna 2005 Komise žalobkyni a dalším dotčeným podnikům zaslala oznámení námitek.

7 Po slyšení dotčených podniků, které se konalo ve dnech 28. a 29. června 2005, přijala Komise rozhodnutí COM(2006) 1766 final ze dne 3. května 2006 v řízení podle článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP proti společnostem Akzo Nobel NV, Akzo Nobel Chemicals Holding AB, EKA Chemicals, Degussa, Edison, FMC Corp., FMC Foret SA, Kemira Oyj, Air liquide SA, Chemoxal SA, SNIA SpA, Caffaro Srl, Solvay,

Solvay Solexis SpA, Total, Elf Aquitaine a žalobkyni (Věc COMP/F/38.620 – peroxid vodíku a perboritan) (dále jen „napadené rozhodnutí"), jehož shrnutí je publikováno v *Úředním věstníku Evropské unie* ze dne 13. prosince 2006 (Úř. věst. L 353, s. 54). Rozhodnutí bylo žalobkyni oznámeno dopisem ze dne 8. května 2006.

Napadené rozhodnutí

8 Komise v napadeném rozhodnutí uvedla, že jeho adresáti se v případě PV a navazujícího produktu PS podíleli na jediném a trvajícím jednání porušujícím článek 81 ES a článek 53 Dohody o Evropském hospodářském prostoru (EHP) (bod 2 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

9 Konstatované protiprávní jednání spočívalo především v tom, že si soutěžitelé vzájemně vyměňovali hospodářsky významné a důvěrné informace týkající se trhů a podniků, omezovali a kontrolovali výrobu a její možné i skutečné kapacity, rozdělovali si podíly na trhu a zákazníky a také stanovovali a monitorovali dodržování cílových cen.

10 Žalobkyně, společnosti Total a Elf Aquitaine byly za protiprávní jednání shledány „společně a nerozdílně" odpovědnými (bod 441 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

11 Komise pro účely výpočtu výše pokut uplatnila metodologii uvedenou v pokynech o metodě stanovování pokut [uložených] podle čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a čl. 65 odst. 5 Smlouvy o [UO] (Úř. věst. 1998, C 9, s. 3, dále jen „pokyny").

12 Základní částky pokut určila v závislosti na závažnosti a době trvání protiprávního jednání (bod 452 odůvodnění napadeného rozhodnutí); dotčené protiprávní jednání přitom bylo kvalifikováno jako velmi závažné (bod 457 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

13 Na základě uplatnění rozdílného zacházení byly žalobkyně a společnosti Total a Elf Aquitaine zařazeny do třetí kategorie, která odpovídá výchozí částce pokuty 20 milionů eur (body 460 až 462 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

14 Pro zachování dostatečného odrazujícího účinku byla s ohledem na vysoký obrat zastřešujících společností, tj. společnosti Elf Aquitaine a Total, vynásobena výchozí částka koeficientem 3 (bod 463 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

15 Vzhledem k tomu, že žalobkyně se podle Komise účastnila protiprávního jednání od 12. května 1995 do 31. prosince 2000, tedy během období pěti let a sedmi měsíců, byla výchozí částka její pokuty na základě doby trvání protiprávního jednání zvýšena o 55% (bod 467 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Dané zvýšení nebylo provedeno v případě pokuty společnosti Total, jejíž odpovědnost za dotčené protiprávní jednání byla stanovena na období od 30. dubna do 31. prosince 2000 (bod 468 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

16 V případě žalobkyně Komise shledala přitěžující okolnost z důvodu opakování protiprávního jednání s ohledem na protiprávní jednání konstatované ve svém rozhodnutí 85/74/EHS ze dne 23. listopadu 1984 v řízení podle článku 85 smlouvy o EHS (Věc IV/30.907 – Peroxidy) (Úř. věst. 1985, L 35, s. 1) a rozhodnutí 94/599/ES ze dne 27. července 1994 v řízení podle článku 85 smlouvy o ES (Věc IV/31.865 – PVC) (Úř. věst. L 239, s. 14). Komise tedy na výchozí částku pokuty žalobkyně uplatnila zvýšení odpovídající 50% základní částky, která byla vůči ní uplatněna, ačkoli

zastřešujícím společnostem skupiny nebylo napadené rozhodnutí určeno (body 469 až 471 a poznámka pod čarou č. 409 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

17 Komise má za to, že žalobkyně byla druhým podnikem, který naplnil podmínku stanovenou v bodě 21 oznámení o spolupráci, a poskytla jí tedy snížení pokuty o 30%, jež bylo uplatněno na celkovou částku pokuty uložené žalobkyni a společnostem Total a Elf Aquitaine (body 509 až 514 a 529 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

18 Článek 1 písm. o) až q) napadeného rozhodnutí uvádí, že uvedené tři společnosti porušily čl. 81 odst. 1 ES a článek 53 Dohody o EHS, když se účastnily na dotyčném protiprávním jednání, a to společnost Total od 30. dubna do 31. prosince 2000 a žalobkyně a Elf Aquitaine od 12. května 1995 do 31. prosince 2000.

19 Podle článku 2 písm. i) napadeného rozhodnutí se žalobkyni ukládá pokuta ve výši 78,663 milionů eur, z níž jsou shledány společnosti Total a Elf Aquitaine „společně a nerozdílně“ odpovědné do výše 42 milionů eur a 65,1 milionů eur.

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení

20 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 18. července 2006 podala žalobkyně projednávanou žalobu.

21 Vzhledem ke změně složení senátů Tribunálu byl soudce zpravodaj přidělen šestému senátu a po vyslechnutí stran byla projednávaná věc předána šestému rozšířenému senátu.

22 Vzhledem k překážce na straně dvou soudců rozšířeného senátu určil předseda Tribunálu na základě čl. 32 odst. 3 jednacího řádu Tribunálu pro doplnění senátu jiné dva soudce.

23 Na základě zprávy soudce zpravodaje Tribunál rozhodl o zahájení ústní části řízení. Řeči účastnic řízení a jejich odpovědi na otázky Tribunálu byly vyslechnuty na jednání dne 3. září 2010.

24 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

– zrušil napadené rozhodnutí v rozsahu, v němž se jí týká;

– podpůrně zrušil nebo snížil pokutu, která jí byla uložena;

– uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

25 Komise navrhuje, aby Tribunál:

– žalobu zamítl;

– uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

26 Žalobkyně na podporu žaloby uplatňuje v podstatě šest žalobních důvodů, z nichž první vychází z porušení pravidel upravujících přičitatelnost protiprávního jednání dceřiné společnosti její mateřské společnosti a zásady rovného zacházení, druhý z nesprávného posouzení skutkového stavu vztahujícího se k přičtení protiprávního jednání společnostem Total a Elf Aquitaine, třetí z porušení povinnosti uvést odůvodnění a zásady řádné správy, čtvrtý z nesprávného právního posouzení a nesprávného posouzení skutkového stavu vztahujících se ke zvýšení pokuty za účelem dosažení odrazujícího účinku, pátý z nesprávného právního posouzení a nesprávného posouzení skutkového stavu vztahujících se ke zvýšení pokuty z důvodu opakování protiprávního jednání a šestý z nesprávného právního posouzení a nesprávného posouzení skutkového stavu vztahujících se ke snížení pokuty na základě oznámení o spolupráci.

K prvnímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení norem týkajících se přičitatelnosti protiprávního jednání dceřiné společnosti její mateřské společnosti a zásady rovného zacházení

Úvodní poznámky

27 Je třeba připomenout, že unijní právo hospodářské soutěže se vztahuje na činnost podniků a že pojem „podnik“ zahrnuje jakoukoli jednotku vykonávající hospodářskou činnost nezávisle na právním postavení této jednotky a způsobu jejího financování (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 10. září 2009, Akzo Nobel a další v. Komise, C 97/08 P, Sb. rozh. s. I 8237, bod 54 a citovaná judikatura).

28 Soudní dvůr rovněž upřesnil, že pojem podniku musí být v tomto kontextu chápán jako pojem označující hospodářskou jednotku, i když z právního hlediska je tato hospodářská jednotka složena z více fyzických nebo právnických osob (rozsudek Akzo Nobel a další v. Komise, bod 27 výše, bod 55 a citovaná judikatura).

29 Pokud taková hospodářská jednotka poruší pravidla hospodářské soutěže, musí na základě zásady osobní odpovědnosti nést za toto protiprávní jednání odpovědnost (viz rozsudek Akzo Nobel a další v. Komise, bod 27 výše, bod 56 a citovaná judikatura).

30 Porušení unijního práva hospodářské soutěže musí být jednoznačně přičteno právnické osobě, které mohou být pokuty uloženy, a musí jí být určeno oznámení námitek. Důležité je rovněž to, aby oznámení námitek uvádělo, v jakém postavení právnická osoba čelí obvinění z tvrzených skutečností (viz rozsudek Akzo Nobel a další v. Komise, bod 27 výše, bod 57 a citovaná judikatura).

31 Z ustálené judikatury vyplývá, že chování dceřiné společnosti může být přičteno mateřské společnosti, zejména jestliže tato dceřiná společnost i přesto, že má vlastní právní subjektivitu, samostatně neurčuje své chování na trhu, ale v zásadě uplatňuje pokyny, které jsou jí uděleny mateřskou společností, především pak s ohledem na hospodářské, organizační a právní vazby, které tyto dvě právní entity spojují (viz rozsudek Akzo Nobel a další v. Komise, bod 27 výše, bod 58 a citovaná judikatura).

32 Je tomu tak proto, že v takové situaci jsou mateřská společnost a její dceřiná společnost součástí téže hospodářské jednotky, a tudíž vytvářejí jediný podnik ve výše uvedeném smyslu. Skutečnost, že mateřská společnost a její dceřiná společnost představují jediný podnik ve smyslu článku 81 ES, umožňuje Komisi určit rozhodnutí ukládající pokuty mateřské společnosti, aniž je třeba prokázat osobní zapojení této

společnosti do protiprávního jednání (rozsudek Akzo Nobel a další v. Komise, bod 27 výše, bod 59).

33 Soudní dvůr rovněž rozhodl, že v konkrétním případě, kdy mateřská společnost vlastní 100% kapitálu své dceřiné společnosti, jež porušila unijní pravidla hospodářské soutěže, může tato mateřská společnost vykonávat rozhodující vliv na chování této dceřiné společnosti, a dále existuje vyvratitelná domněnka, podle které uvedená mateřská společnost skutečně vykonává rozhodující vliv na chování své dceřiné společnosti (viz rozsudek Akzo Nobel a další v. Komise, bod 27 výše, bod 60 a citovaná judikatura).

34 Soudní dvůr upřesnil, že za těchto podmínek postačí k tomu, aby se dalo předpokládat, že mateřská společnost vykonává rozhodující vliv na obchodní politiku dceřiné společnosti, aby Komise prokázala, že veškerý kapitál této dceřiné společnosti je vlastněn její mateřskou společností. Komise následně může shledat mateřskou společnost společně a nerozdílně odpovědnou za zaplacení pokuty uložené její dceřiné společnosti, ledaže by tato mateřská společnost, jíž přísluší vyvrátit tuto domněnku, předložila dostatečné důkazy, které by mohly prokázat, že se její dceřiná společnost chová na trhu samostatně (viz rozsudek Akzo Nobel a další v. Komise, bod 27 výše, bod 61 a citovaná judikatura).

35 V projednávané věci Komise v bodech 370 až 379 odůvodnění napadeného rozhodnutí shrnula s odkazem na judikaturu Soudního dvora a Tribunálu zásady, které měla v úmyslu uplatnit za účelem určení adresátů napadeného rozhodnutí.

36 Připomněla zejména, že mateřskou společnost lze shledat odpovědnou za protiprávní jednání dceřiné společnosti v rozsahu, v němž tato dceřiná společnost samostatně neurčovala své chování na trhu, ale řídila se především pokyny mateřské společnosti. Komise upřesnila, že v podstatě může předpokládat, že stoprocentně vlastněná

dceřiná společnost se v zásadě řídí pokyny své mateřské společnosti s tím, že posledně uvedená může domněnku důkazem opaku vyvrátit (bod 374 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

37 Stran odpovědnosti společnosti Elf Aquitaine Komise uvedla, že vlastnila 98% kapitálu společnosti Arkerma a vždy jmenovala členy její správní rady. Komise tak předpokládala, že společnost Elf Aquitaine vykonávala rozhodující vliv na jednání žalobkyně (bod 427 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

38 V případě společnosti Total Komise uvedla, že v dubnu 2000 daná společnost převzala kontrolu nad 99,43% kapitálu společnosti Elf Aquitaine, že přímo či nepřímo kontrolovala kapitál společností skupiny, která v protiprávních jednáních hrála přímou roli, a že s ohledem na tyto okolnosti Komise předpokládala, že společnost Total měla na jednání svých dceřiných společností Elf Aquitaine a Arkema rozhodující vliv (body 428 a 429 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

39 V bodech 430 až 432 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise uvedla argumenty žalobkyně a společností Total a Elf Aquitaine proti přičtení dotčeného protiprávního jednání, a v bodech 433 až 440 odůvodnění tohoto rozhodnutí je přezkoumala.

40 V bodě 441 odůvodnění napadeného rozhodnutí potvrdila svůj závěr, že žalobkyně a společnosti Total a Elf Aquitaine tvořily jediný podnik a konstatovala jejich odpovědnost za dotčené protiprávní jednání s upřesněním, že společnost Total odpovídala za protiprávní jednání pouze od data jejího převzetí kontroly nad kapitálem společnosti Elf Aquitaine, tedy za období od 30. dubna do 31. prosince 2000.

41 Žalobkyně uvedené posouzení zpochybňuje a uvádí v podstatě dvě námitky vycházející z porušení norem upravujících přičitatelnost a zásady rovného zacházení.

K údajnému porušení norem upravujících přičitatelnost protiprávního jednání dceřiné společnosti její mateřské společnosti

42 Žalobkyně na jednání upřesnila, že nepopírá konstatování dotčeného protiprávního jednání, ale pouze jeho přičtení společnostem Total a Elf Aquitaine v rozsahu, v němž mělo uvedené přičtení vliv na výši její pokuty.

43 Žalobkyně v podstatě tvrdí, že vlastnictví veškerého a téměř veškerého kapitálu dceřiné společnosti samo o sobě neumožňuje automaticky dospět k závěru, že mateřská společnost má na svoji dceřinou společnost skutečně rozhodující vliv a přičíst jí za protiprávní jednání této dceřiné společnosti odpovědnost. Komise se dopustila nesprávného právního posouzení, když odpovědnost za protiprávní jednání přičetla mateřským společnostem žalobkyně pouze na základě domněnky související s jejich vlastnictvím téměř veškerého kapitálu žalobkyně.

44 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že metoda, již Komise použila za účelem přičtení sporného protiprávního jednání společnostem Total a Elf Aquitaine, je v rozsahu, v němž je založena na dotčené domněnce, v souladu s judikaturou citovanou v bodech 27 až 34 výše.

45 V rozporu s tím, co patrně žalobkyně navrhuje, nebylo uvedené přičtení založeno pouze na vlastnické struktuře, ale rovněž na konstatování, že domněnka výkonu rozhodujícího vlivu nebyla vyvrácena (viz zejména body 437 a 441 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

46 Z uvedené judikatury dále vyplývá (viz zejména body 33 a 34 výše), že struktura vlastnictví kapitálu dceřiné společnosti je pro uplatnění domněnky dostatečným kritériem, aniž je Komise povinna předložit další nepřímé důkazy ohledně skutečného výkonu vlivu mateřské společnosti, jak žalobkyně požaduje.

47 Tento závěr nevyvrací skutečnost, že takové další nepřímé důkazy mohly být uvedeny ve věci, v níž byl vydán rozsudek Tribunálu ze dne 12. prosince 2007, Akzo Nobel a další v. Komise (T 112/05, Sb. rozh. s. II 5049, body 13 a 54). Z rozsudku ze dne 12. prosince 2007, Akzo Nobel a další v. Komise uvedeného výše (body 61 a 62) i z rozsudku ze dne 10. září 2009, Akzo Nobel a další v. Komise, bod 27 výše (body 61 a 62) jednoznačně vyplývá, že uplatnění dotčené domněnky není podmíněno takovýmito nepřímými důkazy. Stejně tak není požadováno, aby Komise za tímto účelem prokázala, že mateřská společnost o protiprávním jednání své dceřiné společnosti v rozhodné době věděla.

48 Dále je třeba uvést, že výše uvedená judikatura se týká zvláštního případu, v němž jedna mateřská společnost vlastní 100% kapitálu své dceřiné společnosti (rozsudek ze dne 10. září 2009, Akzo Nobel a další v. Komise, bod 27 výše, bod 60). V projednávané věci však společnosti Total a Elf Aquitaine veškerý kapitál žalobkyně nevlastnily (viz bod 2 výše).

49 Je však třeba zdůraznit, že žalobkyně neuplatňuje žádný argument vycházející ze skutečnosti, že podíly společností Total a Elf Aquitaine nedosahovaly 100% kapitálu. Na jednání naopak upřesnila, že nenamítá, že uvedená skutečnost „zásadně změní situaci stran právního přezkumu" dceřiné společnosti, což potvrzuje, že žalobkyně nebránila uplatnění stejných pravidel dokazování v situacích úplné či téměř úplné kontroly kapitálu.

50 Projednávanou námitku je tedy třeba zamítnout.

K údajnému porušení zásady rovného zacházení

51 Žalobkyně tvrdí, že Komise se při provedení důkazů dopustila „neodůvodněné diskriminace", když se opřela pouze o dotčenou domněnku ohledně mateřských společností.

Žalobkyně byla jedinou dceřinou společností, u které se Komise spokojila s uvedením domněnky, zatímco u ostatních dotyčných podniků předložila doplňující informace o výkonu rozhodujícího vlivu mateřskými společnostmi.

52 Je třeba podotknout, že v tomto ohledu z bodů 370 až 379 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že Komise uplatnila ve vztahu ke všem adresátům stejné pravidlo, podle něhož ke stanovení vyvratitelné domněnky umožňující přičíst odpovědnost mateřské společnosti stačilo, že kontrolovali veškerý nebo téměř veškerý kapitál dceřiné společnosti. Dotčená domněnka totiž byla uplatněna jak na skupinu Total, tak na jiné skupiny společností, na které se napadené rozhodnutí vztahuje.

53 Skutečnost, že ve vztahu k některým adresátům napadeného rozhodnutí, a to společnosti Akzo Nobel, FMC, L'Air liquide, SNIA a Edison, Komise kromě domněnky uplatnila některé další nepřímé důkazy o rozhodujícím vlivu mateřských společností, neznamená, že uplatněné zásady nebyly pro všechny adresáty stejné.

54 Co se společnosti Akzo Nobel týče, z bodu 384 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že „jelikož [tato společnost] stoprocentně kontroluje společnost EKA [Chemicals], Komise má za to, že společnost Akzo Nobel vykonávala na společnost EKA [Chemicals] rozhodující vliv, přičemž žádná skutečnost způsobilá tuto domněnku vyvrátit předložena nebyla". Skutečnost, že Komise v bodě 385 téhož rozhodnutí odkázala na některé další nepřímé důkazy k jejímu potvrzení, tuto úvahu nevyvrací.

55 Ke společnosti FMC Komise uvedla, že závěr ohledně její odpovědnosti založila „na skutečnosti, že společnost FMC (nepřímo) stoprocentně kontrolovala dceřinou společnost FMC Foret" (bod 390 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Skutečnost, že v bodě 391 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise uplatnila další nepřímý důkaz o rozhodujícím vlivu vykonávaném společností FMC na její dceřinou společnost, se této úvahy nedotýká.

56 Ke společnosti L'Air liquide Komise v bodě 403 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že „vzhledem k tomu, že [tato společnost] v době protiprávního jednání vlastnila 100% kapitálu společnosti Chemoxal a měla pravomoc jmenovat členy správní rady společnosti Chemoxal, předpokládala, že [L'Air liquide] měla na chování svojí dceřiné společnosti rozhodující vliv". Komise tuto úvahu upřesnila, když v bodě 405 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že „stoprocentní účast na kapitálu vedla k domněnce, která [mohla] být vyvrácena prokázáním, že […] dceřiná společnost byla […] samostatná".

57 V případě společnosti SNIA z bodu 411 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že její odpovědnost byla konstatována s ohledem na její spojení se společností, která byla 100% mateřskou společností entity, jež byla do protiprávního jednání přímo zapojená; uvedená situace tudíž není srovnatelná se situací žalobkyně.

58 Konečně Komise ke společnosti Edison v bodě 418 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že „vzhledem k tomu, že k vyvrácení domněnky chyběl argument, vlastnictví 100% kapitálu společnosti bylo [v judikatuře] považováno za dostačující důkaz". Kromě toho Komise v bodech 419 až 421 odůvodnění napadeného rozhodnutí označila některé další skutečnosti a uvedla, že byly v rozporu s argumentem společnosti Edison vycházejícím ze samostatnosti její dceřiné společnosti.

59 Z výše uvedených bodů odůvodnění napadeného rozhodnutí tak vyplývá, že Komise měla s ohledem na všechny adresáty napadeného rozhodnutí za to, že kontrola veškerého nebo téměř veškerého kapitálu dceřiné společnosti stačila – vzhledem k tomu, že nebyl vznesen argument, který by domněnku vyplývající z této kontroly vyvracel – k tomu, aby byla odpovědnost přičtena mateřské společnosti, a byly uvedeny další nepřímé důkazy – v případě, že byly k dispozici – o výkonu rozhodujícího vlivu některými dotčenými mateřskými společnostmi na jejich dceřiné společnosti, buď za účelem podpoření závěru, který z úplné kontroly kapitálu dceřiné společnosti již platně vyplýval, nebo za účelem odpovědi na argumenty dotyčných podniků.

60 Mimoto Komise v případě skupiny, k níž žalobkyně patří, vedle kapitálové vazby poukázala také na skutečnost, že členové správní rady žalobkyně byli jmenováni společností Elf Aquitaine (bod 427 odůvodnění napadeného rozhodnutí), aniž však přičtení protiprávního chování dceřiné společnosti, která je vlastněna stoprocentně nebo téměř stoprocentně, její mateřské společnosti podřídila dalším důkazům.

61 V důsledku toho je třeba projednávanou námitku zamítnout jako neopodstatněnou, a tudíž i první žalobní důvod v plném rozsahu.

K druhému žalobnímu důvodu vycházejícímu z nesprávného posouzení skutkového stavu vztahujícího se k přičtení protiprávního jednání společnostem Total a Elf Aquitaine

62 Žalobkyně tvrdí, že Komise ve skutečnosti nebyla oprávněna přičíst protiprávní jednání společnostem Total a Elf Aquitaine, a to i za předpokladu, že by metoda spočívající v použití dotčené domněnky byla platná.

63 Zaprvé žalobkyně tvrdí, že uvedené přičtení zpochybnila, když prokázala, že vedoucí pracovníci společností Elf Aquitaine a Total nebyli do dotčených protiprávních jednání jakkoli zapojeni.

64 V tomto ohledu je třeba uvést, že Komise sporné protiprávní jednání přičetla společnostem Total a Elf Aquitaine, protože v okamžiku, kdy nastaly skutkové okolnosti, tvořily se žalobkyní jeden podnik. Aby Komise dospěla k tomuto závěru, opřela se o domněnku vyplývající z jejich téměř úplné kontroly kapitálu žalobkyně a konstatovala, že uvedená domněnka nebyla během správního řízení vyvrácena.

65 Vzhledem k tomu, že tato úvaha nebyla založena na účasti mateřských společností žalobkyně na protiprávním jednání, pak nemůže argumentace žalobkyně, která vychází z neexistence přímého zapojení vedoucích pracovníků těchto společností a jejich nepřihlédnutí předmětným skutkovým okolnostem, tuto domněnku zpochybnit.

66 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že dotčenou domněnku vyvrátila, když v průběhu správního řízení prokázala svoji samostatnost při určování své obchodní politiky.

67 Podle judikatury citované v bodě 34 výše mateřské společnosti přísluší, aby za účelem vyvrácení dotčené domněnky předložila dostačující důkazy způsobilé prokázat, že se její dceřiná společnost chovala na trhu samostatně.

68 V tomto ohledu je třeba přihlédnout ke všem relevantním skutečnostem týkajícím se hospodářských, organizačních a právních vazeb, které tuto dceřinou společnost s mateřskou společností spojují a které se mohou případ od případu lišit (rozsudek ze dne 10. září 2009, Akzo Nobel a další v. Komise, bod 27 výše, body 61 a 74).

69 Zejména není namístě toto posouzení omezovat pouze na skutečnosti vztahující se k obchodní politice dceřiné společnosti *stricto sensu*, jako je distribuční nebo cenová strategie. Dotčenou domněnku především nelze vyvrátit pouhým prokázáním, že tyto konkrétní aspekty své obchodní politiky řídí dceřiná společnost, aniž v tomto směru přijímá pokyny (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 10. září 2009, Akzo Nobel a další v. Komise, bod 27 výše, body 65 a 75).

70 V projednávané věci ze spisu vyplývá, že žalobkyně ve své odpovědi na oznámení námitek v podstatě tvrdí, že – především s ohledem na strukturu skupiny a nízký podíl činností dotčených protiprávním jednáním ve vztahu k jejímu celkovému obratu – její obchodní politika nebyla nikdy určována mateřskými společnosti.

71 Úvodem je třeba upřesnit, že tato argumentace spočívá na pouhých prohlášeních a žalobkyně přitom na podporu svého tvrzení vycházejícího z její samostatnosti na trhu nepředložila žádný konkrétní důkaz. Dotyčná část její odpovědi na oznámení námitek konkrétně neodkazuje na žádný dokument na podporu tvrzení, která obsahuje.

72 Argumentace předložená žalobkyní v její odpovědi na oznámení námitek tak zjevně nemohla tvořit soubor nepřímých důkazů dostačující k vyvrácení dotčené domněnky.

73 Nadto je třeba konstatovat, že dotčená argumentace, kromě toho, že nebyla podpořena relevantními důkazy, nebyla způsobilá prokázat samostatnost žalobkyně.

74 Zaprvé je k prohlášení žalobkyně, že společnosti Total a Elf Aquitaine byly jen neprovozními holdingy, třeba poznamenat, že tato samotná skutečnost nestačí k vyloučení toho, že na žalobkyni měly rozhodující vliv, zejména když v rámci skupiny koordinovaly finanční investice. V kontextu skupiny společností je totiž holding společností, jejímž posláním je seskupit podíly v různých společnostech a jejíž funkcí je zajistit jednotu jejich řízení (viz v tomto smyslu rozsudek Tribunálu ze dne 8. října 2008, Schunk a Schunk Kohlenstoff-Technik v. Komise, T-69/04, Sb. Rozh. s. II 2567, bod 63).

75 Žalobkyně však sama připouští, že společnost Elf Aquitaine zasahovala do nejdůležitějších rozhodnutí, jež mohla mít dopad na celou skupinu, a že určovala velmi obecnou politiku ohledně slučitelnosti činností jednotlivých odvětví navzájem, změn činností a zeměpisného rozmístění činností ve světě. Tato tvrzení směřují k potvrzení, že funkcí společnosti Elf Aquitaine bylo zajistit jednotnost řízení a koordinace tak, aby bylo možné ovlivňovat chování žalobkyně na trhu.

76 Zadruhé, jelikož žalobkyně uvádí, že společnosti Total a Elf Aquitaine nezasahovaly do určování obchodní politiky ohledně PV a PS, je třeba konstatovat, že ve skupině společností je rozdělování úkolů normálním jevem, který nestačí k vyvrácení domněnky, že žalobkyně a společnosti Total a Elf Aquitaine tvořily ve smyslu článku 81 ES jediný podnik.

77 Žádný závěr dále nelze vyvodit ani ze skutečnosti, že mateřské společnosti nikdy neměly se žalobkyní společné zákazníky, že nebyly přítomny na trzích, kde působila, a na souvisejících trzích a že činnost týkající se dotyčných výrobků tvořila jen velmi malou část z celkového obratu skupiny.

78 Zatřetí je k argumentu žalobkyně vycházejícímu z neexistence informačního systému a systému podávání zpráv mezi ní a mateřskými společnostmi, s výjimkou podávání informace vyplývající z právních povinností v oblasti účetní a finanční regulace, třeba podotknout, že vzhledem k tomu, že samostatnost dceřiné společnosti se neposuzuje pouze s ohledem na aspekty provozního řízení podniku, pak skutečnost, že dceřiná společnost nikdy nezavedla ve prospěch mateřské společnosti specifickou informační politiku na dotčeném trhu, nestačí k prokázání její samostatnosti.

79 Začtvrté je třeba k argumentu, který žalobkyně uplatnila poprvé až před Tribunálem a který vychází z faktu, že se dne 18. května 2006 se z finančního hlediska od skupiny Total oddělila, třeba uvést, že toto oddělení, k němuž došlo až po protiprávním jednání a přijetí napadeného rozhodnutí, nemůže sloužit jako nepřímý důkaz, který by byl relevantní k posouzení vazeb mezi dotyčnými společnostmi v průběhu protiprávního jednání.

80 Zapáté je třeba k argument žalobkyně, že se postoj Komise v napadeném rozhodnutí liší od postoje, který zaujala v rozhodnutí C(2003) 4570 ze dne 10. prosince 2003 v řízení podle článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP (věc KOMP/E-2/37.857 – Organické peroxidy), uvést, že z bodů 373 až 391 odůvodnění uvedeného rozhodnutí vyplývá, že Komise problematiku odpovědnosti mateřské společnosti žalobkyně vůbec neanalyzovala, a především že se nevyjadřovala k otázce její samostatnosti ve vztahu k mateřské společnosti.

81 V tomto ohledu je třeba připomenout, že Komise není povinna systematicky ověřovat, zda lze protiprávní chování dceřiné společnosti přičítat její mateřské společnosti (viz v tomto smyslu rozsudek Tribunálu ze dne 14. prosince 2006, Raiffeisen Zentralbank Österreich a další v. Komise, T-259/02 až T-264/02 a T-271/02, Sb. rozh. s. II-5169, body 330 a 331). Pouhá skutečnost, že Komise nezvážila možnost zaslat rozhodnutí C(2003) 4570 mateřské společnosti žalobkyně, tudíž nebránila tomu, aby tak učinila v projednávané věci v souladu se zásadami vyplývajícími z judikatury v oblasti přičitatelnosti.

82 S ohledem na výše uvedené je třeba mít za to, že Komise správně dospěla k závěru, že žalobkyní předložené skutečnosti nestačily dokonce ani jako celek vyvrácení dotčené domněnky nestačily.

83 K dokumentu předloženému žalobkyní v příloze žaloby nazvaný „Vnitřní pravomoci a výdajové závazky“ směřující k podpoření jejího argumentu, že společnost Total potvrzovala pouze nejvýznamnější investice svých dceřiných společností, je třeba uvést, že žalobkyně jej ve své odpovědi na oznámení námitek neuvedla, a proto jej nelze uplatňovat za účelem zpochybnění posouzení Komise v napadeném rozhodnutí.

84 V každém případě je třeba uvést, že dotčený dokument není důkazem způsobilým prokázat samostatnost žalobkyně, neboť – jak vyplývá z odpovědi žalobkyně na žádost Komise o informace zaslané v průběhu správního řízení – uvedený dokument obsahuje pravidla, jež stanoví právo k finančnímu zavazování skupiny, použitelná „od roku 2001", a nevztahuje se tedy k dotčenému protiprávnímu období, a dále, že úvaha, podle níž se zasahování zastřešující společnosti skupiny do obchodní politiky její dceřiné společnosti omezuje na investice až od určitého rozsahu, nestačí k prokázání finanční samostatnosti posledně uvedené.

85 S ohledem na tyto úvahy je třeba mít za to, že Komise dospěla právem k závěru, že skutečnosti předložené žalobkyní v její odpovědi na oznámení námitek nestačily k vyvrácení dotčené domněnky.

86 Druhý žalobní důvod je tedy třeba zamítnout.

K třetímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení povinnosti uvést odůvodnění a zásady řádné správy

87 Žalobkyně argumentuje, že Komise tím, že neodpověděla na argumenty předložené za účelem prokázání samostatnosti žalobkyně, porušila povinnost uvést odůvodnění a zásadu řádné správy.

88 Zaprvé, k povinnosti uvést odůvodnění žalobkyně tvrdí, že Komise se nevyjádřila k argumentům shrnutým v bodě 431 odůvodnění napadeného rozhodnutí vycházejícím ze skutečnosti, že jmenování členů správní rady žalobkyně společností Elf Aquitaine samo o sobě skutečnou kontrolu neprokazuje a že žalobkyně byla při určování svojí obchodní politiky naprosto samostatná. Komise mimoto neuvedla některé

argumenty předložené žalobkyní ohledně skutečnosti, že vedoucí pracovníci společností Total a Elf Aquitaine nebyli nikdy zapojeni do jednání uvedených v napadeném rozhodnutí a že kontrola prováděná mateřskými společnostmi se omezovala na schvalování nejvýznamnějších investic.

89 Podle ustálené judikatury musí být odůvodnění vyžadované článkem 253 ES přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musí z něho jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a příslušný soud mohl vykonávat přezkum. Není požadováno, aby odůvodnění vylíčilo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky článku 253 ES, musí být posuzována nejen s ohledem na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext i na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 2. dubna 1998, Komise v. Sytraval a Brink's France, C-367/95 P, Recueil, s. I-1719, bod 63 a citovaná judikatura).

90 Je-li rozhodnutí v rámci použití článku 81 ES určeno více osobám a řeší otázku přičitatelnosti protiprávního jednání, jako je tomu v projednávaném případě, musí obsahovat dostatečné odůvodnění ve vztahu ke každé z osob, jimž je určeno, a zejména ve vztahu k těm z nich, které podle uvedeného rozhodnutí musejí za uvedené protiprávní jednání nést odpovědnost. Takové rozhodnutí tak musí v případě mateřské společnosti, jež je shledána společně a nerozdílně odpovědnou za protiprávní jednání, obsahovat podrobný popis důvodů, které mohou odůvodnit přičitatelnost protiprávního jednání této společnosti (viz v tomto smyslu rozsudek Tribunálu ze dne 14. května 1998, SCA Holding v. Komise, T-327/94, Recueil, s. II-1373, body 78 až 80).

91 Z toho vyplývá, že vychází-li Komise – stejně jako v projednávaném případě –z domněnky, že mateřská společnost má na chování své dceřiné společnosti rozhodující vliv, a pokud dotyčné společnosti v průběhu správního řízení předložily informace

směřující k vyvrácení této domněnky, musí rozhodnutí obsahovat dostatečné odůvodnění způsobilé ospravedlnit postoj Komise, že uvedené informace k vyvrácení dané domněnky nestačily.

92 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že z bodů 430 až 441 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že Komise v případě informací uplatněných žalobkyní a mateřskými společnostmi během správního řízení zaujala odůvodněný postoj.

93 Poté, co Komise v bodech 430 až 432 odůvodnění napadeného rozhodnutí popsala argumentaci dotčených podniků v jejich odpovědi na oznámení námitek, odpověděla na argumenty vycházející především z protiprávnosti přičtení protiprávního chování na základě domněnky, konkrétně s ohledem na zásady samostatnosti právní entity, personality trestů, osobní odpovědnosti, presumpce neviny a rovnosti zbraní.

94 V bodech 433 až 441 odůvodnění napadeného rozhodnutí mimoto konstatovala, že domněnka související s tím, že společnosti Elf Aquitaine a Total vlastnily téměř veškerý kapitál žalobkyně, nebyla vyvrácena a že závěr ohledně odpovědnosti těchto společností za dotčené protiprávní jednání je na základě dané domněnky třeba zachovat.

95 Je třeba mít za to, že Komise v uvedených důvodech odpověděla rovněž na podstatné body argumentů žalobkyně.

96 Jelikož Komise není povinna zaujmout stanovisko ke všem argumentům, které před ní zúčastněné strany uplatnily (rozsudek Tribunálu ze dne 15. června 2005, Corsica Ferries France v. Komise, T-349/03, Recueil, s. II-2197, bod 64; viz rovněž v tomto smyslu rozsudek Komise v. Sytraval et Brink's France, bod 130 výše, bod 64), nelze jí mimoto vytýkat, že nepředložila na každý argument žalobkyně přesnou odpověď.

Taková souhrnná odpověď, jako je odpověď v projednávaném případě, může v závislosti na okolnostech případu stačit k tomu, aby podnik mohl účinně hájit svá práva a aby mohl Tribunál provést přezkum.

97 Stručnost odůvodnění napadeného rozhodnutí k této otázce je ostatně odůvodněna skutečností, že argumentace žalobkyně spočívala v pouhých tvrzeních a nebyla podpořena konkrétními důkazy vztahujícími se k její údajné samostatnosti na trhu.

98 V tomto ohledu je konkrétně k argumentu žalobkyně vycházejícímu ze skutečnosti, že Komise v bodech 430 až 432 odůvodnění napadeného rozhodnutí neuvedla své tvrzení, že kontrola prováděná mateřskými společnostmi se omezovala na schvalování nejvýznamnějších investic, třeba poznamenat, že uvedené tvrzení je obsaženo v tvrzení, že „[žalobkyně] byla, pokud jde o její obchodní politiku a chování na trhu, zcela samostatná“, které je uvedeno v bodě 431 čtvrté odrážce odůvodnění napadeného rozhodnutí a které je v bodě 437 odůvodnění tohoto rozhodnutí, jenž uvádí, že „[dotčená] domněnka nebyla vyvrácena“, zamítnuto v rámci souhrnné odpovědi na dotčené opačné skutečnosti jako nedostačující.

99 Ostatně je třeba připomenout, že stručnost této odpovědi je odůvodněna skutečností, že dotčená tvrzení nebyla podpořena žádným konkrétním důkazem.

100 V případě argumentu, že vedoucí pracovníci společností Total a Elf Aquitaine nebyli do dotčených protiprávních jednání nikdy zapojeni, z bodů 64 a 65 výše vyplývá, že Komise se pro účely přičtení sporného protiprávního jednání mateřským společnostem žalobkyně o tento poznatek neopřela, a nezaujetí jasného stanoviska k dotčenému argumentu tedy nemůže vést k porušení povinnosti uvést odůvodnění.

101 Ke skutečnosti, že Komise výslovně neodpověděla na argument uvedený v bodě 431 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle něhož nebylo jmenování členů správní rady žalobkyně společností Elf Aquitaine důkazem o výkonu skutečné kontroly, je třeba uvést, že z bodů 427 až 429 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že tento poznatek byl vedle dotčené domněnky uveden navíc a nebyl podmínkou přičtení sporného protiprávního jednání mateřským společnostem. Chybějící konkrétní odpověď na dotčený argument tedy žalobkyni nebránila v tom, aby se s odůvodněním daného přičtení protiprávného jednání seznámila či aby jej napadla před Tribunálem.

102 Dále je v případě argumentu žalobkyně, že dotčená povinnost uvést odůvodnění byla v projednávané věci významnější vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí bylo založeno na novém přístupu, třeba poukázat na to, že domněnku výkonu rozhodujícího vlivu mateřskou společností na její dceřinou společnost založenou pouze na kapitálové vazbě již Komise uplatnila ve svém rozhodnutí C(2004) 4876 ze dne 19. ledna 2005 v řízení podle článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP proti společnostem Akzo Nobel, Akzo Nobel Nederland BV, Akzo Nobel Chemicals BV, Akzo Nobel Functional Chemicals BV, Akzo Nobel Base Chemicals AB, EKA Chemical, Akzo Nobel AB, Atofina, Elf Aquitaine, Hoechst AG, Clariant GmbH, Clariant AG (Věc C. 37.773 – MCAA), v němž přičetla společnosti Elf Aquitaine protiprávní jednání žalobkyně. Žalobkyně tedy nemohla tvrdit, že v projednávaném případě Komise ve vztahu k mateřským společnostem uplatnila zcela nový postoj.

103 Komise každopádně v napadeném rozhodnutí neposkytla pouze souhrnné odůvodnění, ale s odkazem na judikaturu Soudního dvora a Tribunálu výslovně popsala jak zásady, které hodlala za účelem určení adresátů napadeného rozhodnutí uplatnit (body 370 až 379 odůvodnění napadeného rozhodnutí), tak i uplatnění těchto zásad vůči skupině Total (body 427 až 441 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

104 Námitka vycházející z porušení povinnosti uvést odůvodnění je tedy neopodstatněná.

105 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že Komise porušila zásadu řádné správy, když se opřela jen o domněnku rozhodujícího vlivu a pečlivě nepřezkoumala informace předložené za účelem jejího vyvrácení, zejména pak informace vztahující se k irelevanci jmenování členů správní rady žalobkyně společností Elf Aquitaine a k samostatnosti žalobkyně při určování její obchodní politiky.

106 Jak přitom vyplývá z bodů 98 až 101 výše, stručnost odpovědi na tyto informace uvedené v napadeném rozhodnutí je odůvodněná v případě tvrzení vycházejícího ze samostatnosti žalobkyně, protože toto tvrzení nebylo podloženo žádným konkrétním důkazem, a v případě argumentu zpochybňujícího relevantnost jmenování členů správní rady, protože tato nadbytečná informace nebyla podmínkou pro dotčené přičtení odpovědnosti. Stručnost této odpovědi tedy ani neumožňuje konstatovat, že došlo k porušení povinnosti pečlivě a nestranně přezkoumat relevantní informace, jež vyplývají ze správního řízení.

107 Znění bodů 434 až 441 odůvodnění napadeného rozhodnutí mimoto umožňuje konstatovat, že Komise přezkoumala argumenty žalobkyně a mateřských společností shrnuté v bodě odůvodnění 431 napadeného rozhodnutí směřující ke zpochybnění přičtení dotčeného protiprávního jednání. Analýza odpovědi na oznámení námitek neumožňuje nalézt další relevantní skutečnosti, ke kterým by Komise nepřihlédla.

108 Z toho vyplývá, že námitka vycházející z porušení zásady řádné správy je neopodstatněná.

109 S ohledem na výše uvedené je třeba třetí žalobní důvod zamítnout.

Ke čtvrtému žalobnímu důvodu vycházejícímu z nesprávného právního posouzení a nesprávného posouzení skutkového stavu vztahujících se ke zvýšení pokuty za účelem dosažení odrazujícího účinku

110 Žalobkyně zaprvé tvrdí, že Komise se dopustila nesprávného právního posouzení, když dotčené zvýšení uplatnila na základě úvahy související s obratem společností Elf Aquitaine a Total, neboť uvedeným společnostem nelze přičítat protiprávní jednání.

111 Je třeba poznamenat, že tato námitka zcela spočívá na předpokladu, že sporné protiprávní jednání nebylo možné přičíst mateřským společnostem žalobkyně, který byl zamítnut v rámci přezkumu prvního a druhého žalobního důvodu. Tento důvod je tedy třeba v úvodu odmítnout.

112 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že Komise porušila zásady proporcionality a rovného zacházení, když v rámci dotčeného zvýšení zohlednila velikost a obrat skupiny, aniž prokázala, že vedoucí pracovníci mateřských společností se na protiprávním jednání podíleli nebo že dceřiná společnost používala finanční prostředky skupiny.

113 Je třeba připomenout, že Komise podle ustálené judikatury při určování výše pokuty musí dbát na její odrazující povahu a v tomto ohledu může konkrétně zohlednit velikost a hospodářskou sílu dotčeného podniku (rozsudky Soudního dvora ze dne 7. června 1983 Musique Diffusion française a další v. Komise, 100/80 až 103/80, Recueil, s. 1825, body 106 a 120, a ze dne 28. června 2005, Dansk Rørindustri a další v. Komise, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, Sb. Rozh. s. I-5425, bod 243).

114 Je také třeba připomenout, že k zajištění dostatečného odrazujícího účinku pokuty je nezbytné upravit výši pokuty tak, aby se zejména s ohledem na finanční schopnost dotčeného podniku nestala nezanedbatelnou nebo naopak nadměrnou, a to v souladu s požadavky zajistit účinnost pokuty a dodržet zásadu proporcionality (rozsudky Tribunálu ze dne 5. dubna 2006, Degussa v. Komise, T-279/02, Sb. rozh. s. II-897, bod 283, a ze dne 18. června 2008, Hoechst v. Komise, T-410/03, Sb. rozh. s. II-881, bod 379).

115 Použití násobícího koeficientu za účelem dosažení dostatečně odrazujícího účinku pokuty uložené podniku může být odůvodněno zejména možností dotyčného podniku snadněji shromáždit finanční prostředky potřebné k jejímu zaplacení (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 29. června 2006, Showa Denko v. Komise, C-289/04 P, Sb. rozh. s. I-5859, bod 18, a rozsudky Degussa v. Komise, bod 114 výše, bod 284, a Hoechst v. Komise, bod 114 výše, bod 379).

116 V projednávané věci tak Komise mohla legálně zvýšit výchozí částku dotčené pokuty s ohledem na celkovou velikost podniku tvořeného žalobkyní a společnostmi Total a Elf Aquitaine.

117 Komise ostatně v případě úvahy odůvodněné především možností dotyčného podniku snadněji shromáždit finanční prostředky potřebné k zaplacení pokuty, na rozdíl od tvrzení žalobkyně, nebyla povinna prokázat souvislost mezi použitím finančních zdrojů dotyčného podniku a dotčeným protiprávním jednáním, ale mohla oprávněně zohlednit celkovou velikost podniku.

118 Vzhledem k tomu, že dotčené zvýšení se oprávněně opírá o velikost dotyčného podniku a finanční zdroje použité v rámci protiprávního jednání nejsou relevantním kritériem, nemůže uplatnění tohoto zvýšení představovat porušení zásady rovného zacházení pouze z toho důvodu, že podle daného kritéria nerozlišuje mezi podniky, které se protiprávního jednání účastnily.

119 K tvrzení žalobkyně vycházejícímu z údajné nepřiměřené povahy dotčeného zvýšení je třeba nejprve poznamenat, že sankcionované protiprávní jednání odpovídá jednáním, jejichž protiprávnost byla Komisí několikrát potvrzena již od jejích prvních zásahů v této oblasti, což plně odůvodňuje stanovení výše pokuty na dostatečně odrazující úrovni (viz v tomto smyslu rozsudek Tribunálu ze dne 12. prosince 2007, BASF et UCB v. Komise, T-101/05 a T-111/05, Recueil, s. II-4949, body 46 a 47).

120 Dále je třeba uvést, že Komise při stanovování výše pokut disponuje určitým prostorem pro uvážení s cílem směrovat chování podniků k dodržování pravidel hospodářské soutěže. S přihlédnutím k velikosti dotyčného podniku potvrzené zvláště vysokým světovým obratem společností Total a Elf Aquitaine během posledního účetního období, jež předcházelo vydání napadeného rozhodnutí (bod 463 odůvodnění napadeného rozhodnutí), nelze vzhledem k odrazujícímu cíli dotčené zvýšení uplatněním násobícího koeficientu 3 v tomto ohledu považovat za nepřiměřené.

121 Čtvrtý žalobní důvod je tedy třeba zamítnout.

K pátému žalobnímu důvodu vycházejícímu z nesprávného právního posouzení a nesprávného posouzení skutkového stavu vztahujících se ke zvýšení pokuty z důvodu opakování protiprávního jednání

122 Tento žalobní důvod se dále dělí na dvě části.

K první části vycházející z porušení zásad zákonnosti trestných činů a trestů a právní jistoty

123 Žalobkyně v žalobě tvrdí, že jelikož se Komise opřela o dřívější sankce týkající se skutečností z doby více než 20 let před přijetím napadeného rozhodnutí, porušila zásady zákonnosti trestných činů a trestů a právní jistoty.

124 Žalobkyně na jednání upřesnila, že jelikož se dozvěděla o rozsudcích Soudního dvora ze dne 8. února 2007, Groupe Danone v. Komise (C-3/06 P, Sb. rozh. s. I-1331), a ze dne 17. června 2010, Lafarge v. Komise (C-413/08 P, Sb. rozh. s. I-05361), bere zpět projednávanou část šestého žalobního důvodu a zachovává přitom argumentaci rozvinutou v rámci druhé části uvedeného žalobního důvodu vycházející z porušení zásady *non bis in idem* a zásady proporcionality, což bylo zaprotokolováno v zápisu z jednání.

125 První část žalobního důvodu již tedy není třeba přezkoumávat.

K druhé části vycházející z porušení zásady *non bis in idem* a zásady proporcionality

126 Žalobkyně zaprvé tvrdí, že Komise porušila zásadu *non bis in idem*, jelikož tytéž dřívější sankce, jaké jsou uplatněné v napadeném rozhodnutí, již byly ve vztahu k ní zohledněny z důvodu opakování protiprávního jednání ve dvou předešlých rozhodnutích, a to C(2003) 4570 a C(2004) 4876.

127 Je třeba připomenout, že uplatnění zásady *non bis in idem* podléhá trojí podmínce, a sice totožnosti skutků, totožnosti pachatele a totožnosti chráněného právního zájmu. Tato zásada tedy zakazuje, aby tatáž osoba byla za stejné protiprávní jednání za účelem ochrany téhož právního zájmu potrestána vícekrát (rozsudek Soudního dvora ze dne 7. ledna 2004 Aalborg Portland a další v. Komise, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P a C-219/00 P, Recueil, s. I-123, bod 338).

128 Přitom je třeba uvést, že jelikož zohlednění starších protiprávních jednání Komisí v napadeném rozhodnutí nemá vést k novému uložení sankce za uvedená protiprávní jednání, ale pouze k tomu, aby byla žalobkyni uložena sankce za její účast na kartelové dohodě uvedené v napadeném rozhodnutí se zohledněním jejího opakování protiprávního jednání, skutečnost, že Komise zohlednila tatáž protiprávní jednání již ve dvou uplatněných dřívějších rozhodnutích, nemá za následek porušení zásady *non bis in idem*.

129 Dále je každopádně třeba uvést, že nejsou splněny kumulativní podmínky pro uplatnění zásady *non bis in idem* uvedené v bodě 127 výše, neboť chybí podmínka totožnosti skutků. V napadeném rozhodnutí Komise žalobkyni uložila sankci z důvodu její účasti na kartelové dohodě, ve vztahu k níž dříve nezahájila stíhání ani neuložila sankce, což ostatně žalobkyně ani netvrdí.

130 Komise tedy zásadu *non bis in idem* neporušila, když za účelem konstatování opakování protiprávního jednání žalobkyně v napadeném rozhodnutí zohlednila svá rozhodnutí 85/74 a 94/599, třebaže tutéž přitěžující okolnost již zohlednila v rozhodnutích C(2003) 4570 a C(2004) 4876.

131 Tuto námitku žalobkyně je tudíž třeba zamítnout jako neopodstatněnou.

132 V rozsahu, v němž žalobkyně zadruhé tvrdí, že Komise tím, že v napadeném rozhodnutí použila navýšení základní částky pokuty na základě opakování protiprávního jednání, porušila zásadu proporcionality, je nejprve třeba odmítnout jako neopodstatněný její argument, podle kterého byl cíl dosažení odrazujícího účinku splněn již zohledněním stejné přitěžující okolnosti v rozhodnutích C (2003) 4570 a C(2004) 4876.

133 Skutečnost, že Komise již rozhodnutí 85/74 a 94/599 zohlednila, aby konstatovala opakování v rámci jiných protiprávních jednání, jí v napadeném rozhodnutí nebránilo v rámci přezkumu závažnosti dotčeného protiprávního jednání tato dvě rozhodnutí zohlednit, aby žalobkyni odradila od opakování jejího protiprávního jednání v budoucnu.

134 Každé z uvedených protiprávních jednání představovalo nezávisle na sobě opakování takového jednání porušujícího pravidla hospodářské soutěže, jaké bylo konstatováno v rámci rozhodnutí 85/74 a 94/599, což svědčí o tom, že žalobkyně z těchto sankcí nevyvozuje odpovídající důsledky (viz v tomto smyslu Groupe Danone v. Komise, bod 124 výše, bod 40).

135 Zadruhé je třeba odmítnout jako nerelevantní argument žalobkyně, podle kterého Komise porušila zásadu proporcionality tím, že jí uložila nové navýšení na základě opakování protiprávního jednání, třebaže stejná okolnost již byla zohledněna v rozhodnutích C(2003) 4570 a C(2004) 4876, a v důsledku toho neměla jakoukoli možnost upravit své chování. Jelikož se Komise o daná rozhodnutí neopírala, aby prokázala opakování protiprávního jednání žalobkyně, skutečnost, že tato rozhodnutí byla přijata až po ukončení protiprávního jednání, za které je v napadeném rozhodnutí ukládána sankce, nemá v projednávané věci vliv.

136 Se zřetelem na tyto úvahy je třeba námitku žalobkyně, podle níž Komise porušila zásadu proporcionality, a tudíž druhou část, jakož i projednávaný žalobní důvod, zamítnout v plném rozsahu.

K šestému žalobnímu důvodu vycházejícímu z nesprávného právního posouzení a nesprávného posouzení skutkového stavu vztahujících se ke snížení pokuty na základě oznámení o spolupráci

137 Oznámení o spolupráci ve svých bodech 21 až 23 stanoví:

„21. Pro získání [snížení pokuty] musí podnik poskytnout Komisi důkaz o předpokládaném protiprávním jednání, který představuje významnou přidanou hodnotu k důkazům, které Komise již vlastní, a musí ukončit svou účast v předpokládaném protiprávním jednání nejpozději v době předložení důkazů.

22. Pojem ‚přidané hodnoty' se vztahuje na rozsah, v němž poskytnutý důkaz posiluje svou povahou a/nebo obsaženými podrobnostmi schopnost Komise dokázat dotyčné skutečnosti. Při vyhodnocování Komise obvykle přikládá větší hodnotu písemným důkazům, které pocházejí z doby, k níž se vztahují, než [hodnota] později vypracovaným důkazům. Podobně se má obecně za to, že důkazy, které mají přímý vztah k dotyčným otázkám, mají větší hodnotu než důkazy, které s nimi souvisejí pouze nepřímo.

23. Komise v každém konečném rozhodnutí přijatém na konci správního řízení určí:

a) zda důkazy, které podnik předložil, představovaly významnou přidanou hodnotu k důkazům, které Komise v té době vlastnila;

b) úroveň snížení, na kterou má podnik nárok ve vztahu k pokutě, která by mu byla jinak uložena, a to tímto způsobem. Pro

– první podnik, který splnil požadavky bodu 21: snížení o 30–50%;

– druhý podnik, který splnil požadavky bodu 21: snížení o 20–30%;

– další podniky, které splnily požadavky bodu 21: snížení do 20%.

Při určování úrovně snížení v každém z těchto pásem Komise přihlédne k době, kdy byly předloženy důkazy splňující požadavky bodu 21, a k míře, v jaké tyto důkazy představovaly přidanou hodnotu. Může také vzít v úvahu rozsah a stálost jakékoli spolupráce, kterou podnik poskytl poté, co předložil důkazy.

Pokud podnik kromě toho poskytne důkazy, které se vztahují ke skutečnostem, které předtím nebyly Komisi známy a mají přímý dopad na závažnost nebo trvání předpokládaného kartelu, Komise je nevezme v úvahu při stanovení pokuty pro podnik, který tyto důkazy předložil."

138 Komise v projednávané věci konstatovala, že společnost Degussa splnila podmínky pro to, aby mohla být od pokuty zcela osvobozena. Vzhledem k tomu, že společnosti EKA Chemicals, žalobkyně a Solvay byly považovány za první, druhý a třetí podnik, který splnil požadavek stanovený bodem 21 oznámení o spolupráci, získaly snížení pokuty o 40, 30 a 10% (body 501 až 524 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

139 Žalobkyně tímto žalobním důvodem v podstatě tvrdí, že napadené rozhodnutí je stiženo nesprávným posouzením skutkového stavu a nesprávným právním posouzením a Tribunál jí musí s ohledem na rozsah a důležitost její spolupráce v průběhu správního řízení přiznat dodatečné snížení pokuty.

140 Projednávaný žalobní důvod se dělí na čtyři části.

K první části vycházející z nesprávného právního posouzení v případě výkladu oznámení o spolupráci

141 Žalobkyně tvrdí, že Komise se v bodě 512 odůvodnění napadeného rozhodnutí dopustila nesprávného právního posouzení, když provedla „čistě chronologický" výklad oznámení o spolupráci a že jako zásadní kritérium pro uplatnění tohoto oznámení použila datum přispění. Obzvláště tvrdí, že nejdůležitějším způsobem

přispěla k prokázání protiprávního jednání a významná přidaná hodnota jejího přispění odůvodňuje, aby byla považována za „první podnik“ ve smyslu bodu 23 oznámení o spolupráci.

142 Je třeba poznamenat, že z nesporných důkazů v napadeném rozhodnutí vyplývá, že společnost EKA Chemicals podala svoji žádost o shovívavost dne 29. března 2003, učinila ústní prohlášení dne 31. března 2003 a během téhož týdne poskytla důkazy o protiprávním jednání (body 67, 503 a 505 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

143 Je rovněž nesporné, že následně po těchto skutečnostech žalobkyně dne 3. dubna 2003 v 15:50 zaslala Komisi faxem svoji žádost o shovívavost s třinácti přílohami a uvedla, že obsahují dokumenty ohledně dotčené kartelové dohody. Dne 26. května 2003 předložila Komisi nové informace týkající se její žádosti o shovívavost, mezi nimiž byla vysvětlení k dokumentům zaslaným dne 3. dubna 2003 (body 69, 510 a 516 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

144 Komise v napadeném rozhodnutí uvedla, že společnost EKA Chemicals byla prvním podnikem, který splnil podmínky bodu 21 oznámení o spolupráci, jelikož ve dnech 29. a 31. března 2003 poskytla důkazy, které představují významnou přidanou hodnotu k důkazům, které již měla Komise v době jejího přispění k dispozici (bod 503 odůvodnění napadeného rozhodnutí), a žalobkyně byla druhým podnikem, který poskytnutím důkazů dne 3. dubna 2003 splnil tytéž podmínky (bod 509 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

145 V bodě 512 odůvodnění napadeného rozhodnutí, který žalobkyně kritizuje, Komise upřesnila:

„[…] z bodu 23 oznámení o [spolupráci] jasně vyplývá, že okamžik každého sdělení informací překračujícího míru, od které se má za to, že důkazy přinášejí významnou

přidanou hodnotu, je určující pro výpočet pásma snížení pokuty. Důkazy se porovnávají s těmi, které již Komise má v době předložení prvně uvedených důkazů k dispozici. Za účelem určení, zda dotčené sdělení informací přináší významnou přidanou hodnotu, jsou tudíž zohledněny pouze skutečnosti již obsažené ve spisu Komise a důkazy, které dotyčný podnik poskytl. [Komise…] má tedy za to, že sdělení informací společností EKA [Chemicals] ze dne 29. března 2003 společně s jejím prohlášením ze dne 31. března 2003 výše uvedenou míru překračuje v souladu s bodem 21 oznámení o [spolupráci]. Z toho vyplývá, že společnosti EKA [Chemicals] mohlo být snížení v rámci prvního pásma uvedeného v bodě 23 oznámení o [spolupráci] přiznáno. To znamená, že hodnota sdělení informací [žalobkyní] je relevantní pouze pro účely stanovení úrovně případného snížení v rámci následujícího pásma."

146 V tomto ohledu je třeba uvést, že z bodů 21 a 23 oznámení o spolupráci vyplývá, že pro získání nároku na snížení pokuty musí podnik poskytnout Komisi důkaz, který představuje významnou přidanou hodnotu k těm, které již Komise vlastní.

147 Aby Komise mohla uplatnit pásma snížení pokuty stanovená v bodě 23 písm. b) uvedeného oznámení, musí mimoto určit okamžik, v němž podnik daný požadavek splnil.

148 Tento výklad podporuje struktura systému upraveného dotčeným oznámením, který stanoví tři různá pásma pro „první", „druhý" a „další" podnik, jenž dotčenou podmínku splnil, což znamená, že Komise určí přesný okamžik, kdy jsou podmínky pro snížení pokuty daným podnikem splněny, tím, že srovná poskytnuté důkazy s důkazy, které již vlastnila v okamžiku podání žádosti.

149 Komise vzhledem k těmto úvahám určila v bodech 503 a 509 odůvodnění napadeného rozhodnutí správně pásma uvedená v bodě 23 oznámení o spolupráci, když přihlédla k okamžiku, kdy společnost EKA Chemicals a žalobkyně splnily podmínky bodu 21 oznámení o spolupráci.

150 Tyto úvahy nejsou zpochybněny argumenty žalobkyně, jež tento přístup z různých důvodů napadají.

151 Zaprvé, výklad předložený žalobkyní, že odkaz v bodě 23 oznámení o spolupráci na „první" podnik, je třeba chápat tak, že se vztahuje na podnik, jehož přispění má nejvyšší přidanou hodnotu, nijak nevyplývá ze znění tohoto bodu, jenž konkrétně uvádí „první podnik, který splnil požadav[ek] bodu 21"; tj. požadavek poskytnout důkazy s významnou přidanou hodnotu ve srovnání s důkazy, které Komise již v okamžiku žádosti vlastní.

152 Zadruhé žalobkyně Komisi nesprávně vytýká, že se opřela o „čistě chronologický" přístup, který odměňuje první spolupracující podnik, a nechala tak „nezávisle na přidané hodnotě přispění" převážit „pouze časové kritérium".

153 Jak vyplývá z bodů 503, 509 a 515 odůvodnění napadeného rozhodnutí, Komise se při zařazování podniků, které podaly žádost o shovívavost podle pásem stanovených v bodě 23 oznámení o spolupráci, neopírala pouze o pořadí, v němž podniky podaly jejich žádosti, ale zohlednila hodnotu jejich přispění tím, že v souladu s podmínkou stanovenou v bodě 21 uvedeného oznámení přezkoumala, zda předložené důkazy ve srovnání s důkazy, které již v okamžiku podání každé žádosti vlastnila, měly významnou přidanou hodnotu.

154 Tento přístup, který zohledňuje časové a kvalitativní hledisko přispění a odměňuje podnik, který jako první splnil podmínky pro snížení, v rozporu s tvrzením žalobkyně odpovídá cílům stanoveným oznámením o spolupráci, neboť podněcuje podniky, které si přejí spolupracovat, aby se do šetření zapojily co nejdříve tím, že ve své první žádosti předloží všechny důkazy, které mají k dispozici. Uvedený přístup především pobízí k překročení prahu významné přidané hodnoty již v první žádosti, čímž umožňuje vyloučit, aby podnik, který podal žádost o shovívavost, rozložil svoji snahu o spolupráci na celé řízení.

155 Zatřetí, jelikož je oznámení o spolupráci založeno na přístupu vyžadujícím stanovení přesného časového pořadí žádostí, tedy přístupu, jenž odpovídá cílům transparentnosti a právní jistoty, není možné, aby se způsob uplatnění tohoto oznámení lišil v závislosti na délce časového intervalu mezi daty podání uvedených žádostí. Žalobkyně tudíž nemůže platně uvádět okolnost, že v projednávané věci byly žádosti podány v několikadenním intervalu v případě žádosti společnosti EKA Chemicals a její žádosti, či dokonce v intervalu několika hodin v případě její žádosti a žádosti společnosti Solvay.

156 Začtvrté žalobkyně nemůže vyvozovat argument z řešení vyplývajícího z rozsudku Tribunálu ze dne 6. května 2009, Wieland-Werke v. Komise (T-116/04, Sb. rozh. s. II-1087, bod 127), podle něhož při posuzování úrovně spolupráce v případě dvou spolupracujících podniků nelze brát časové hledisko v úvahu tam, kde byly informace dotyčnými účastníky poskytnuty s dost krátkým odstupem a v dost podobné fázi správního řízení.

157 Postačí připomenout, že uvedené řešení se týká bodu D sdělení Komise o neuložení nebo snížení pokut v případech kartelových dohod (Úř. věst. 1996, C 207, s. 4), který se nijak nezmiňuje o kritériu dřívějšího zahájení spolupráce určitého podniku oproti jinému podniku, a v uvedeném rozsudku je mimoto upřesněno, že Tribunál odmítl

argument vycházející z obdobného uplatnění bodu 23 oznámení o spolupráci použitelného v projednávaném případě (rozsudek Wieland-Werke v. Komise, bod 156 výše, body 126 a 129).

158 V rozsahu, v němž žalobkyně zapáté poukazuje na pravidla používaná v některých členských státech postačí konstatovat, že jelikož je Komisí přijatý program shovívavosti autonomní, nemohou programy uplatňované orgány členských států pro hospodářskou soutěž vyvrátit výklad vyplývající z ustanovení bodů 21 a 23 oznámení o spolupráci.

159 Zašesté je v případě modelu programu shovívavosti vypracovaný Evropskou sítí pro hospodářskou soutěž v září 2006 třeba uvést, že tento model, který byl určen zejména k dobrovolné harmonizaci programů shovívavosti uplatňovaných členy sítě, následoval až po přijetí oznámení o spolupráci, a nemůže tedy sloužit jako užitečná informace k jeho výkladu.

160 Bod 11 tohoto modelu uplatněný žalobkyní, podle něhož „za účelem určení vhodné úrovně snížení pokuty zohlední orgán pro hospodářskou soutěž datum, ke kterému byly důkazy předloženy (a také pořadí, v němž o snížení podniky požádaly) a celkovou přidanou hodnotu, jíž tyto důkazy představují“, každopádně nevylučuje přístup, který Komise v projednávaném případě uplatnila a který se opírá právě o tyto faktory. K přesné kombinaci časových a kvalitativních faktorů bod 24 téhož modelu stanoví možnost „tyto faktory kombinovat různými způsoby tak, aby byl žadatel za jeho přispění odměněn“ a zdůrazňuje přitom důležitost „jasného rozlišení mezi ochranou před pokutami a snížením jejich výše, aby byly žádosti o ochranu zjevně zajímavějšími“, což není v projednávané věci dotčeno.

161 V rozsahu, v němž žalobkyně v žalobě závěrem uvádí, že „Tribunál vyzývá, aby se zřetelem na obecné právní zásady, zejména pak zásady rovného zacházení, proporcionality a ekvity přezkoumal bez návrhu možnou protiprávnost dotčených ustanovení uvedeného oznámení", postačí uvést, že tato poslední argumentace nespočívá na žádném argumentu, který by se lišil od argumentů přezkoumaných a odmítnutých výše, a proto ji nelze přijmout.

162 V důsledku toho je třeba první část žalobního důvodu zamítnout.

K druhé části vycházející z přidané hodnoty důkazů předložených žalobkyní, která je vyšší než hodnota důkazů předložených společností EKA Chemicals

163 Žalobkyně tvrdí, že kdyby Komise oznámení o spolupráci vyložila správně, musela by nutně dospět k závěru, že byla prvním podnikem, který splnil podmínky pro snížení pokuty. Důkazy, které předložila, značně přispěly k prokázání protiprávního jednání Komisí, a především měly mnohem vyšší přidanou hodnotu než důkazy poskytnuté společností EKA Chemicals.

164 Z přezkumu první části projednávaného žalobního důvodu vyplývá, že Komise správně určila pořadí podniků, které splnily podmínky pro získání snížení pokuty, když přezkoumala, zda dotyčný podnik poskytl důkazy s významnou přidanou hodnotou ve smyslu bodu 21 oznámení o spolupráci dříve, než tuto podmínku splnil jiný podnik.

165 Jelikož Komise konstatovala, že informace poskytnuté ve dnech 29. a 31. března 2003 společností EKA Chemicals tuto podmínku splňovaly, což žalobkyně v rámci projednávané části žalobního důvodu nepopírá, oprávněně ji ve smyslu bodu 23 písm. b) oznámení o spolupráci označila za první podnik, a to nezávisle na hodnotě následujících přispění, včetně přispění žalobkyně.

166 Druhá část žalobního důvodu tedy nemůže obstát.

K třetí části předložené podpůrně, která vychází z neexistence významné přidané hodnoty důkazů společnosti EKA Chemicals

167 Žalobkyně tvrdí, že Komise se dopustila nesprávného posouzení skutkového stavu, když měla za to, že informace předložené společností EKA Chemicals ve dnech 29. a 31. března 2003 poskytly „významnou přidanou hodnotu" ve smyslu bodů 21 až 23 oznámení o spolupráci. Podle žalobkyně uvedené informace pouze podporují informace předložené společností Degussa a týkají se především skandinávského trhu a dvoustranných schůzek z počátku protiprávního jednání před tím, než byla zavedena „pravidla hry" pro dotčenou mnohostrannou kartelovou dohodu.

168 V tomto ohledu je třeba připomenout, že i když Komise v rámci svého posouzení spolupráce účastníků kartelové dohody nesmí porušit zásadu rovného zacházení, disponuje pro účely hodnocení kvality a užitečnosti spolupráce poskytnuté určitým podnikem širokým prostorem pro uvážení. Postihováno tudíž může být pouze zjevně nesprávné posouzení ze strany Komise (viz rozsudek Tribunálu ze dne 6. května 2009, Wieland-Werke v. Komise, T-116/04, Recueil, s. II-1087, bod 124, a citovaná judikatura).

169 V projednávané věci Komise konstatovala, že společnost EKA Chemicals předložila důkazy s významnou přidanou hodnotou ve srovnání s těmi, které již k datu dotčeného přispění vlastnila (bod 503 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

170 V tomto ohledu je třeba nejprve uvést, že z bodu 506 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že EKA Chemicals poskytla dokumenty z dané doby odkazující na některé schůzky a jiné kontakty koluzní povahy, jež se vztahují ke skutečnostem, které Komise dříve opomíjela a které měly přímý dopad na stanovení doby trvání kartelové dohody, a to v období mezi 31. lednem 1994 a 14. říjnem 1997, jakož i důkazy potvrzující a doplňující důkazy předložené společností Degussa ohledně období od 14. října 1997 do 31. prosince 1999.

171 U konstatování jediného protiprávního jednání na úrovni EHP, které žalobkyně nepopírá, nelze posouzení informací od společnosti EKA Chemicals vyvrátit tím, že se týkaly především skandinávského trhu. Je ostatně třeba připomenout, že společnost EKA Chemicals předala informace o kontaktech s výrobci na „kontinentu" a že některá protiprávní jednání se navíc týkala bez rozdílu trhu skandinávského i „kontinentálního" (viz zejména body 106 a 144 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

172 Významnou přidanou hodnotu přispění společnosti EKA Chemicals nemůže dále zpochybnit skutečnost uplatněná žalobkyní, že uvedené přispění se z velké části týkalo počátečního období kartelové dohody. Je třeba podotknout, že informace poskytnuté společností EKA Chemicals Komisi umožnily stanovit začátek kartelové dohody na den 31. ledna 1994 a prokázat skutečnosti vztahující se k počátečnímu období kartelové dohody, a to období od 31. ledna 1994 do 14. října 1997. Na rozdíl od tvrzení žalobkyně se tak uvedené skutečnosti neomezují na podpoření informací, které již Komise v okamžiku podání dotčené žádosti měla k dispozici. Z bodu 506 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že přispění společnosti EKA Chemicals navíc

obsahovalo informace podporující a doplňující informace předložené společností Degussa ohledně pozdějšího období od 14. října 1997 do 31. prosince 1999.

173 Vzhledem k tomu, že toto posouzení není podmíněno hodnotou přispění žalobkyně, nemůže jej posledně uvedená platně popírat s tím, že poskytla detailnější informace o přesném mechanismu fungování kartelové dohody v dotyčných obdobích.

174 Konečně, významnou přidanou hodnotu informací společnosti EKA Chemicals nelze zpochybnit ani argumentem žalobkyně vycházejícím z údajně nízkého počtu bodů odůvodnění napadeného rozhodnutí, v nichž tyto informace byly uvedeny.

175 S ohledem na tyto úvahy je třeba konstatovat, že žalobkyní uplatněné argumenty neprokazují, že se Komise dopustila zjevného pochybení, když dospěla k závěru, že společnost EKA Chemicals předložila důkazy se značnou přidanou hodnotou ve smyslu bodu 21 oznámení o spolupráci, a to před datem podání žádosti o shovívavost žalobkyní.

176 Třetí část žalobního důvodu je tedy třeba zamítnout.

Ke čtvrté části, předložené ještě podpůrněji, založené na dodatečném snížení pokuty nad rámec působnosti oznámení o spolupráci

177 Žalobkyně tvrdí, že Komise jí měla z důvodu účinné spolupráce přiznat nad rámec působnosti oznámení o spolupráci a v souladu s pokyny dodatečné snížení pokuty,

aby byla s ohledem na zjevně nedostatečné snížení přiznané na základě uvedeného oznámení zohledněna „reálná hodnota“ jejího přispění.

178 V tomto ohledu stačí připomenout, že v případě protiprávních jednání, která spadají do působnosti oznámení o spolupráci, zúčastněná strana Komisi v podstatě nemůže platně vytýkat, že nevzala v úvahu stupeň její spolupráce jako polehčující okolnost mimo právní rámec oznámení o spolupráci (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 15. března 2006, BASF v. Komise, T-15/02, Sb. rozh. s. II-497, bod 586 a citovaná judikatura).

179 V projednávané věci má tato úvaha o to větší váhu, neboť Komise zohlednila spolupráci žalobkyně, když v souladu s oznámením o spolupráci snížila pokutu. Za těchto okolností Komisi nelze platně vytýkat, že nad rámec působnosti daného oznámení neuplatnila dodatečné snížení pokuty uložené žalobkyni.

180 V rozsahu, v němž žalobkyně uplatňuje údajné okolnosti, které odůvodňují odchýlení se od těchto úvah, a tvrdí, že hodnota jejího přispění byla podle oznámení o spolupráci zohledněna pouze z části, je třeba připomenout, že Komise žalobkyni v rámci pásma, které se na ni podle bodu 23 uvedeného oznámení uplatnilo, přiznala maximální snížení o 30%, a to navzdory skutečnosti, že žalobkyně zaslala doplňující informace až dne 26. května 2003, tedy několik týdnů po její původní žádosti, která pouze uváděla třináct příloh s tím, že tyto přílohy obsahují dokumenty ohledně dotčené kartelové dohody (body 510 a 513 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

181 Vzhledem k tomu, že spolupráce žalobkyně byla podle oznámení o spolupráci odměněna maximálním snížením v rámci použitelného pásma, nemůže se žalobkyně na základě pokynů platně v žádném případě domáhat dodatečného snížení ze stejného důvodu.

182 V důsledku toho je třeba šestý žalobní důvod zamítnout.

183 Závěrem má Tribunál v případě podpůrně předloženého návrhu na změnu výše pokuty uložené žalobkyni za to, že jelikož žádná skutečnost uplatněná v projednávaném případě neodůvodňuje snížení částky pokuty, není třeba – v rámci výkonu jeho pravomoci provádět soudní přezkum v plné jurisdikci – tomuto návrhu vyhovět.

184 Ze všeho výše uvedeného vyplývá, že žalobu je třeba v plném rozsahu zamítnout.

K nákladům řízení

185 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu Tribunálu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise v projednávané věci požadovala náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (šestý rozšířený senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) Společnosti Arkema France SA se ukládá náhrada nákladů řízení.

Vadapalas Prek Dittrich

Truchot O'Higgins

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 14. července 2011.

Podpisy.

Obsah

Skutkový základ sporu ..... II - 5464

Napadené rozhodnutí ..... II - 5466

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení ..... II - 5468

Právní otázky ..... II - 5470

K prvnímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení norem týkajících se přičitatelnosti protiprávního jednání dceřiné společnosti její mateřské společnosti a zásady rovného zacházení ..... II - 5470

Úvodní poznámky ..... II - 5470

K údajnému porušení norem upravujících přičitatelnost protiprávního jednání dceřiné společnosti její mateřské společnosti ..... II - 5474

K údajnému porušení zásady rovného zacházení ..... II - 5475

K druhému žalobnímu důvodu vycházejícímu z nesprávného posouzení skutkového stavu vztahujícího se k přičtení protiprávního jednání společnostem Total a Elf Aquitaine II - 5478

K třetímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení povinnosti uvést odůvodnění a zásady řádné správy ..... II - 5483

Ke čtvrtému žalobnímu důvodu vycházejícímu z nesprávného právního posouzení a nesprávného posouzení skutkového stavu vztahujících se ke zvýšení pokuty za účelem dosažení odrazujícího účinku ..... II - 5489

K pátému žalobnímu důvodu vycházejícímu z nesprávného právního posouzení a nesprávného posouzení skutkového stavu vztahujících se ke zvýšení pokuty z důvodu opakování protiprávního jednání. ..... II - 5491

K první části vycházející z porušení zásad zákonnosti trestných činů a trestů a právní jistoty ..... II - 5492

K druhé části vycházející z porušení zásady non bis in idem a zásady proporcionality ..... II - 5492

K šestému žalobnímu důvodu vycházejícímu z nesprávného právního posouzení a nesprávného posouzení skutkového stavu vztahujících se ke snížení pokuty na základě oznámení o spolupráci ..... II - 5495

K první části vycházející z nesprávného právního posouzení v případě výkladu oznámení o spolupráci ..... II - 5497

K druhé části vycházející z přidané hodnoty důkazů předložených žalobkyní, která je vyšší než hodnota důkazů předložených společností EKA Chemicals ..... II - 5503

K třetí části předložené podpůrně, která vychází z neexistence významné přidané hodnoty důkazů společnosti EKA Chemicals ..... II - 5504

Ke čtvrté části, předložené ještě podpůrněji, založené na dodatečném snížení pokuty nad rámec působnosti oznámení o spolupráci ..... II - 5506

K nákladům řízení ..... II - 5508